

Библиотека
Прозна иушовања

Наслов оригинала
Sara Galli
Muffin, un procione per amico

All Rights Reserved © 2024 De Agostini Libri S.r.l.
Redazione: De Agostini Libri - via Mondadori, 1 – 20054 Segrate
(MI)
www.deagostinilibri.it
Cover and illustrations © Cecilia Messina, 2024
on exclusive license by The Bright Agency

© 2025, за српски језик *Ogiceja*

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo per la traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Ова књига је преведена захваљујући доприносу за превод италијанског Министарства за спољне послове и међународну сарадњу.

Сара Гали

МАФИН

МОЈ ПРИЈАТЕЉ РАКУН

Илустровала
Чечилија Месина

С италијанског превео
Александар Леви

Одисеја
Београд, 2025.

Мафин

1

Блек стоји на контејнеру и посматра нас одозго. Шапе нашег вође су прекрштене на грудима, поглед одлучан. „Да поновимо план још једном”, каже озбиљним гласом. „Ушуњаћемо се у самопослугу кроз прозор изнад мене и украсти што више хране. Дејзи, ти ћеш се упутити ка рафовима са грицкалицама. Котоне, ти си задужен за воће. Медо, ти крени ка пулту са шунком и сиром. Ја ћу се побринути за пиће. Јасно? Чим купац који је сада на каси изађе из продавнице, крећемо у акцију.”

„Јасно, шефе!”, одговарају сви углас.

„А ја?”, питам покушавајући да звучим сигурно, као и остали.

„Мафине, ти имаш само један задатак, да нам чуваш стражу. Стани испред аутоматских врата

да се не затворе кад будемо бежали. Ако се деси нешто непредвиђено, мораш да нас упозориш опонашајући галебов писак, јасно?”

„Алиии, шефе, зар само то? Зар вам није потребна још која шапа?”

„Само немој да заборавиш како треба да се оглашиш, не брини за остало”, каже ми Блек, игноришући моје питање. Спуштам поглед, баш сам разочаран. Волео бих да будем кориснији. Блек и остали су моја породица и стварно бих желео некако да им помогнем.

Немам времена да им то саопштим јер су већ кренули у акцију. Блек хитро зарива канџе у браву

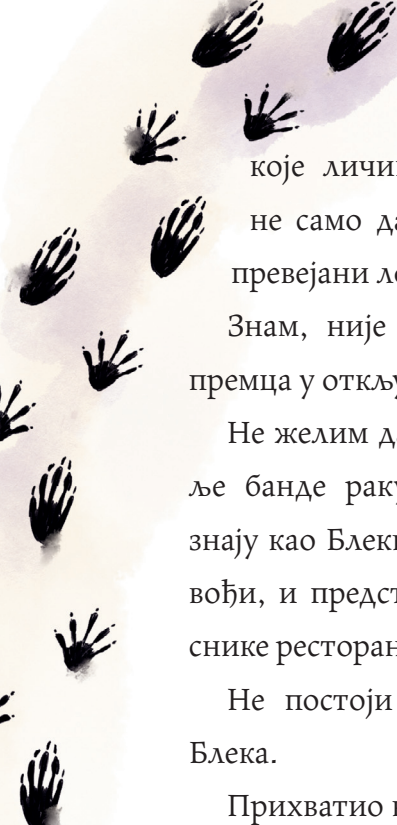
изнад себе. После само неколико секунди, прозор се отвара без икаквих проблема и он ускаче у продавницу. Остали га следе у тишини, пролазећи истим путем.

Ја посматрам сцену све док и последњи пругасти реп не нестане с видика.

Морам да будем спреман за задатак који ми је поверен.

Хеј, чему такав израз лица? Зар никада нисте видели банду лопова... *ракуна*? Па, то можда и могу да разумем.

Али, кренимо од почетка. Зовем се Мафин. Ја сам ракун. Сигуран сам да се питате *шта је то ракун*? Можда сте чули за медведиће пераче? То смо ми! Волимо да оперемо храну пре него што је поједемо. Било би лепо када би све животиње, па чак и неки људи, научили да то редовно раде! Ми личимо на мајушне медведе, али нам је њушка умилнија, спадамо у ноћне животиње, баш као и мачке, само што смо спретнији кад треба упасти у нечију кућу. Наше главне карактеристике су прстенасти, пругасти реп и маска око очију због

које личимо на лопове из ТВ серија. Али, не само да личимо на њих, ми заиста јесмо превејани лопови!

Знам, није лепо красти, али ракунима нема премца у откључавању брава и упаду у станове.

Не желим да се хвалишем, али ја сам део најбоље банде ракуна у читавом Њујорку. Сви нас знају као Блекијевце. Тако се зовемо у част нашем вођи, и представљамо страх и трепет за све власнике ресторана и продавница.

Не постоји успешнији лопов од нашег вође Блека.

Прихватио нас је кад нисмо имали куд да одемо и пружио нам породично гнездо. Он је мој идол! Надам се да ћу једног дана бити као он, вођа властите банде.

Вероватно се питате зашто сам данас добио задатак да чувам стражу уместо да учествујем у акцији?

Па, у последње време сам направио неколико... мањих брљотина, али Блек је то сматрао озбиљним проблемом због ког су и он и моји пријатељи изгубили поверење у мене. На пример:

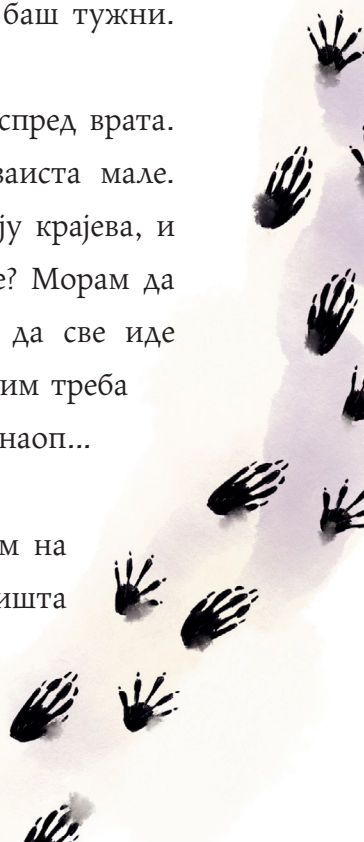
прошле недеље, током упада у један ресторан, покушао сам да се докопам парчета пице из канте за ђубре. Било је на дну канте, просто ме је звало да га поједем! На моју несрећу, док сам се пењао, случајно сам оборио канту. Због те буке, кувари из ресторана су се истог трена устремили на нас и отерали нас.

Другом приликом, украли смо шећерну вуну на једној рођенданској прослави, а ја сам помислио да би било добро да је темељно оперемо пре него што је поједемо. Потопио сам је у воду и... *џуф!* Истопила се... НЕСТАЛА! Били смо баш тужни. Још не капирам зашто се то десило.

Ето зашто су ме сада поставили испред врата. Овде су шансе да нешто упрскам заиста мале. Само треба да чувам стражу. На крају крајева, и мој задатак је изузетно важан, зар не? Морам да будем на опрезу и да се постарам да све иде по плану. И да не заборавим звук којим треба да се огласим ако нешто крене наоп...

Само секунд! Који ђо беше звук?

Док покушавам да се сетим, стајем на своје место на улазу у самопослугу. Ништа

се не дешава: још није свануло и једина особа у продавници је поспани радник из ноћне смене. Повремено видим како сенке мојих другара промичу између рафова, а он ништа не примећује.

Шапе ме просто сврбе од нестрпљења.

Ма, зашто бих остао напољу? Хоћу да учествујем у акцији! Осврћем се око себе и у тренутку доносим одлуку.

Улазим у продавницу.

Нема шансе да нешто крене по злу.

Мафин

2

Одлучио сам да ћу, чим видим Блека, затражити од њега да ми повери прави задатак! Крећем у потрагу за пријатељима, али просто сам опчињен мноштвом боја око себе. Мила мајко, налазим се испред рафова са слаткишима! Њих највише волим... Тамо има свега: чоколадних торти, гумених бомбона, чак и мафина, мојих омиљених колача! Због огромне љубави према овом колачу, добио сам надимак Мафин. Није важно да ли су са чоколадом или са ванилом, увек сам спреман да их смажем у трену. Док пролазим поред слаткиша, поглед ми привлачи ке-сица пуна пенастих бомбона. Мекане, слатке... и ружичасте! Или барем мислим да јесу: као и сви ракуни и ја сам далтониста, па не могу са сигурношћу да одредим боју. Лицкам бркове,

већ могу да осетим укус бомбона. Осврћем се још једном око себе. Нема никога у близини. Савршен тренутак за акцију. Полако се приближавам кесици, пружам шапу ка њој, пазећи да не направим ни најмањи шу...

„ЛОООПОВЕЕЕ!”

Крзно на леђима ми се накомстрешило од страха. Окрећем се да видим одакле допире тај повик и са ужасом се суочавам са продавцем чије је лице црвено од беса! „Иш одатле!”, урла трчећи ка мени.

Зубима грабим кесицу бомбона и крећем махнито да бежим између рафова не бих ли му умакао. Он покушава да ме прати, али сам ја, на сву срећу, много бржи.

Пењем се на полицу с млеком и обарам кутију пуну флаша на под. Вештим скоком излећем кроз исти прозор који је Блек отворио раније. Док искачем на улицу, чујем како ми продавац прети: „Једног дана ћу те ухватити! Све ћу да вас похватам, лопурде једне!” Срце ми туче као лудо због адреналина. Ето, то ја зовем „учествовање

у акцији”. Хитро се враћам на своју позицију, са кесицом бомбона у шапама.

Окрећем поглед ка самопослузи како бих видео шта се дешава са мојим другарима. Ох, не! Зајапурени продавац проверава редом све делове продавнице. Морам да их обавестим. Који оно звук треба да имитирам?

Беше ли орао? Не.

Да није можда голуб?! Не, ни говора, то ми уопште не звучи познато!

А тукан? Или можда пеликан? Не, не, није ни то!

Док размишљаам како да обавестим пријатеље, чујем писак неке птице изнад главе: *клаук, клаук*.

То је то, галеб! Али, сад не морам да га имитирам, јер су Блек и остали већ чули глас правог галеба. Осврћу се око себе, бацају на под све што су украли и беже кроз прозор.

Не успевају ништа да понесу. План је пропао, али су барем безбедни.

Гледам галеба изнад себе и машем му у знак захвалности кесицом бомбона у шапи.

„Хвала!”, довикнем птици која је пуким случајем управо спасла моје пријатеље.

Сада могу да уживам у дивним украденим бомбонама. Међутим, кеса ми изненада нестаје из шапа.

„Хеј, где је нестала?”

Гледам у небо, галебов крик ми звучи као смех. Он бежи, носећи у кљуну моје бомбоне.

„Стани! То сам ја украо!”, вичем трчећи за њим најбрже што могу, заборављајући на Блека и остале. Јурим галеба по целом комшилуку. Једва дишем од умора.

Само што нисам одустао кад сам видео да слеће на врх једне зграде.

„Сад си мој!” Не пада ми на памет да му дозволим да се извуче, пентрам се на кров... „Врати ми моје бомбоне!”

Нешто пуцкета испод мојих шапа, али мислим само на бомбоне па не обраћам пажњу.

„Можда би требало да пазиш, друшкане?”, галеб ме весело упозори.

„На шта?”

Не чујем одговор, јер кров попушта.

Моје шапе губе ослонац и падам у празно!

